

ה"ט 41163/12/16 - עמידר, החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נגד ליאור גואל - בעצמו, חנית גואל - בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

01 ינואר 2017

ה"ט 41163-12-16 עמידר, החברה
הלאומית לשיכון בישראל בע"מ נ' גואל
ואח'

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

המבקשת: עמידר, החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אילנה בר-טוב

נגד
משיב:

1. ליאור גואל - בעצמו
 2. חנית גואל - בעצמה
- ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

נוכחת: הגב' אורנה זיו - מנהלת סניף עמידר בדימונה

החלטה

מבוא

1. לפניי בקשה למתן צו בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001 (להלן: "חוק למניעת הטרדה מאיימת").

במסגרת הבקשה עותרת חברת "עמידר, החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ" (להלן: "המבקשת") ליתן צו גורף המרחיק את המשיבים השוכרים דירה מהמבקשת ממשרדי המבקשת, ולהורות להם להימנע מלהטריד מי מעובדי המבקשת בכל אחד מסניפי המבקשת בארץ, ובפרט בכל הקשור לסניף דימונה ולעובדיו ולאסור על המשיבים ליצור קשר מכל מין וסוג שהוא עם מי מעובדי המבקשת למעט באמצעות המערכת הממוחשבת.

2. מנימוקי הבקשה עולה כי לאור מצבה הרפואי של המשיבה התקבלה החלטה אצל המבקשת המאפשרת למשיבים להחליף את הדירה שבקומה הרביעית, אותה הם שוכרים מהמבקשת כעת, לדירה בגודל זהה בקומה ראשונה. המבקשת ציינה בבקשה כי פנתה למשיבים והציעה להם מספר חלופות אך אלו סרבו בטענה כי הם מתעקשים לקבל דירה גדולה יותר ובשכונת מגורים טובה יותר ממה שהוצע להם.

המבקשת טענה כי משלא נענית דרישתם, המשיבים, פעם אחר פעם, מאיימים כי יגרמו נזק לסניף, מפעילים לחץ וסחיטה באיומים על עובדי המבקשת, מרימים את קולם בצעקות, מגדפים ומאיימים על עובדי המבקשת.

המבקשת טענה כי היא מבקשת להגן על עובדיה הפועלים במסגרת סמכויותיהם וכי התנהלות המשיבים מונעת מעובדי הסניף לנהל יום עבודה תקין ולתת שירות לקהל הפונים. המבקשת צרפה מסמכים לתמיכה בטענותיה.

3. בדיון שהתקיים במעמד צד אחד ביום 20.12.16 עם הגשת הבקשה, החלטתי, לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי את דברי המבקשת באמצעות מנהלת סניף דימונה, ליתן צו זמני כמבוקש.

בשולי החלטתי ביקשתי מהמבקשת להידרש לשאלה המשפטית בדבר זכותה לעתור לסעד בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת, בהיותה תאגיד להבדיל מ"אדם".

4. בדיון שהתקיים במעמד שני הצדדים ביום 25.12.16 עתרה ב"כ המשיבים למחוק את הבקשה.

ב"כ המשיבים טענה כי המבקשת כתאגיד אינה רשאית לעתור לסעד בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת. ב"כ המשיבים הוסיפה כי לשון החוק מתייחסת במודגש לאדם ולא לכל יישות אחרת.

לגופו של עניין, ב"כ המשיבים טענה כי יש למחוק את הבקשה אף בשל העובדה כי במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים שהוגשה כנגד המשיב 1 בגין המעשים שעמדו בבסיס בקשה זו (מ"ת 39221-12-16 **מדינת ישראל נ' ליאור גואל**), שוחרר המשיב 1 בתנאים הכוללים הרחקה של 500 מטר ממשרדי המבקשת למשך 180 יום ואיסור יצירת קשר עם מי מעדי התביעה, כך שהבקשה בענייננו מתייתרת.

המבקשת עמדה על בקשתה וטענה כי תאגיד יכול לעתור לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת. בהתייחס לגוף הבקשה הציגה המבקשת ראיות שונות, לרבות השמעת הקלטה של שיחה בין המשיבה 2 לבין מנהלת סניף דימונה של המבקשת.

5. לאחר הדיון הגישה המבקשת הודעה ובה צירפה פסיקה (של בית המשפט השלום) במסגרתה ניתנו צווים דומים לטובתה של המבקשת במסגרת תיקים אחרים.

המבקשת הוסיפה בהודעתה כי במידה ובית המשפט לא ימצא לנכון להעניק צו גורף לכלל סניפי המבקשת, הרי שלחילופין עותרת היא כי הצו ינתן לסניף ולעובדי המבקשת בדימונה, להנהלת המחוז בבאר שבע ולהנהלה הכללית של המבקשת בחולון.

בתגובה להודעה זו של המבקשת, צירפה ב"כ המשיבים פסיקה מטעמה והתייחסה לפסיקה שהוגשה על ידי המבקשת.

דין

6. בטרם אדון בבקשה גופה, אבחן תחילה את שאלת סמכותו של תאגיד לעתור לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת.

7. מעיון בפסיקת בתי המשפט השלום (הערכאה שלה הסמכות העניינית לדון בבקשה למתן צו הטרדה מאיימת) נראה כי אין תמימות דעים ביחס לשאלה זו.

כך ב-הט (פ"ת) 30280-08-15 **פלוני נ' פלוני** (פורסם בנבו); הט (י"ם) 19648-08-15 **עמותת בית הכנסת דורות ראשונים נ' היפר צ.ג.ש. בן דוד 2012 בע"מ** (פורסם בנבו) ו-הט (קריית) 59458-07-14 **סלע בינוי והשקעות נ' פלוני** (פורסם בנבו) נתקבלה העמדה שהוצגה על ידי המבקשת לפיה תאגיד יכול לעתור לצו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

מנגד, ב-הט (ת"א) 4381-04-12 **קרן גמלאות של עורכי הדין בישראל בע"מ נ' עו"ד זהר גרינברג** (פורסם בנבו) וב-הט 18411-11-13 **אלישי השקעות בע"מ ואח' נ' אשר כהן** (פורסם בנבו), התקבלה הדעה לפיה תאגיד לא יכול לעתור לצו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

אציין, כי הצדדים לא המציאו לעיון של בית המשפט החלטה של ערכאה גבוהה בסוגיה זו. אף חיפוש שנערך על ידי בית המשפט העלה תוצאה דומה.

8. סעיף 2 (א) לחוק להטרדה מאיימת קובע כי:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנתונות בסעיף 2** (א) לחוק להטרדה מאיימת קובע כי:**

יסביר להניח כי המטריד או המאיימ עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו" (הדגשה לא במקור, י.ל.).

מלשון החוק עולה כי החוק נועד למנוע פגיעה של המטריד בשלוות רוחו, פרטיותו, חירותו או גופו של אדם, ביטויים המופנים כלפי בני אדם, שקשה לכאורה ליחסם לתאגיד או ישות משפטית אחרת.

תמיכה לעמדה זו, כי הלשון בחוק למניעת הטרדה מאיימת "נתפרה" ומכוונת לבן אנוש ולא לתאגיד, עולה מעיון בהצעת החוק למניעת הטרדה מאיימת (הצעת חוק 3028, מניעת הטרדה מאיימת התשס"א-2001).

בהצעת החוק עולה כי החוק נחקק כהרחבה לחוק למניעת אלימות במשפחה ובהתאמה לייחודיותה של תופעת ההטרדה המאיימת ועל מנת שלא להגביל את הצווים הניתנים במסגרת החוק למניעת אלימות במשפחה רק לתחום היחסים שבתוך המשפחה.

עוד עולה כי אף שלשון החוק מתייחסת לכל אדם הרי שנקודת המוצא בהצעת החוק הייתה כי מרבית הקורבנות של הטרדה מאיימת, ואליהן כוונה הצעת החוק, הן נשים (ראו לעניין זה בר"ע (י"ם) 179/04 נס שובל נ' מרים ניסים (פורסם בנבו)).

9. עיון בלשון החוק אינו מהווה את נקודת הסיום של הבירור המשפטי, שכן סעיף 4 לחוק הפרשנות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הפרשנות") קובע כי :

"מקום שמדובר באדם - אף חבר-בני-אדם במשמע, בין שהוא תאגיד ובין שאינו תאגיד".

לכאורה די היה בסעיף זה כדי להחיל את הוראות החוק להטרדה מאיימת גם על תאגידים, אולם מעיון בסעיף 1 רישא לחוק הפרשנות, המסייג את תחולת החוק, עולה כי:

"חוק זה יחול לגבי כל חיקוק והוראת מינהל, אף אם ניתנו לפני תחילתו, אם אין הוראה אחרת לענין הנדון ואם יבצע הנדון אובהק שרודבר שאינו מתיישב עם חוק זה..." (דגש לא במקור, י.ל.).

10. אף סעיף 4 לחוק החברות, התשנ"ט - 1999 (להלן: "חוק החברות") מסייג את הזכויות והחובות החלות על חברה עת קובע הוא כי: **"חברה היא אישיות משפטית כשרה לכל זכות, חובה ופעולה המתיישרת עם אופיה וטבעה כגוף מאוגד"** (דגש לא במקור, י.ל.).

11. בבג"ץ 4593/05 בנק מזרחי המאוחד בע"מ נ' ראש הממשלה והיועץ המשפטי לממשלה (פורסם בנבו), מצוין כב' הנשיא (בדימוס) השופט א' ברק (בהתייחסו לדיבור "אדם" בחוקי היסוד אך הדברים מתאימים גם לענייננו) כי הדיבור "אדם" כולל אישיות משפטית שאינה אדם רק אם: **"...מהותה של הזכות המוענקת בחוק היסוד וטבעה של האישיות המשפטית שאינה אדם, עולם בקנה אחד עם מסקנה זו"**.

קרי לעתים מעצם מהותה של הזכות מתבקש כיהיא מוענקת רק לבן-אדם כך לדוגמא מציין כב' השופט ברק כי ההוראות המתייחסות למעצר, הסגרה או עיכוב אינן חלות במהותן על מי שאינו אדם.

בחינה של שאלה דומה עלתה בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל נ' חברת נמלי ישראל-פתוח ונכסים בע"מ** (פורסם בנבו) שם נבחנו, בין היתר, תחולתן של דרכי ענישה, העומדות לרשות בית המשפט בדיון הפלילי, על תאגידים, ובהבחנה שיש לערוך בין הוראות חוק שנתפרו למידותיו של בן אנוש להוראות חוק בהן ניתן להחילן גם על ישויות משפטיות אחרות כתאגידים.

לסיכום עניין זה ניתן לומר כי על-פי דיני הפרשנות המקובלים, מקום בו הוראת חוק נוקטת בלשון "אדם", ניתן להחיל את הוראת החוק גם על חבר בני אדם, לרבות תאגיד, אלא אם להחלה זו אין מקום מבחינה משפטית ורעיונית בשים לב ל"אופיו וטבעו" של חבר בני האדם כגוף מאוגד, ובשים לב לטיבה וטבעה של הזכות או החובה המדוברת.

12. לאחר שבחנתי את הפסיקה ואת טיעוני הצדדים סבורני כי תכליתי של החוק ומהותה של הזכות הנגזרת מהחוק, **לא שוללות את אפשרותו של תאגיד לעתור למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, וזאת בהתאמות המתחייבות.**

סבורני כי במישור הרעיוני ואף במישור המעשי, גם תאגיד יכול ויטרד הטרדה מאיימת, ומכאן שיזדקק הוא להגנה הניתנת במסגרת החוק למניעת הטרדה מאיימת לצורך המשך פעילותו התקינה.

13. לטעמי מקום בו מופרעת ומוטרדת עבודתו של התאגיד, וכתוצאה מכך נפגעת יכולתו להמשיך בסדר יומו התקין, ולתת את השירות שלשמו הוא הוקם, הרי שאף הוא זכאי יהיה להגנה ולסעדים, בהתאמות המתבקשות, הניתנים במסגרת החוק למניעת הטרדה מאיימת.

14. ביחס לפרשנות שיש ליתן ללשון החוק למניעת הטרדה מאיימת המתייחסת לבני אדם, הרי שאין ספק ש"דיבר המחוקק בלשון בני אדם" שכן רוב החוקים מטבעם חוקקו כלפי בני אדם ולטובת בני אדם. יחד עם זאת חוק הפרשנות המרחיב את הדיבור "אדם" גם לחבר בני אדם, דוגמת תאגיד, מחייב ליתן את הפרשנות המתאימה ולערוך את ההתאמות הנדרשות בלשון החוק, במקום בו ניתן לעשות זאת, כדי להגשים את תכלית החוק.

כך לדוגמא בענייננו, פגיעה בחירות ובשלוות הרוח יכולים להתפרש בהתאמה לתאגיד, כפגיעה של המטריד בחופש הפעולה ויכולתו של תאגיד לפעול על פי תכליתו.

15. מעבר לאמור, מאחורי הישות המשפטית של תאגיד עומדים בני אנוש הזכאים כאמור להגנה ולסעדים הניתנים במסגרת החוק למניעת הטרדה מאיימת. לו יקשה השואל וישאל מדוע שעובדי התאגיד לא יעתרו

לצו, הרי שהתשובה לכך היא שלעיתים ההטרדה אינה מכוונת כלפי אדם ספציפי בתאגיד אלא כלפי המשורה אותה ממלא העובד בתאגיד או כלפי כל עובדי התאגיד בשל עצם השתייכותם לתאגיד. כך לדוגמה לו יוטרדו עובדים שעובדים במשורה בה העובדים מתחלפים או עובדים במשמרות הרי שבמקרה זה צו שיינתן לעובד מסוים לא יועיל.

16. לא זו אף זו. לא פעם המטריד לכאורה כלל לא מכיר אישית את עובדי התאגיד וכל חפצו הוא להטריד את מנוחתו של התאגיד ולחבל בעבודתו, זאת, בין היתר, באמצעות הטרדת עובדיו.

מכאן, שבמצבים מעין אלו, לא קיים אותו סכסוך "אישי" בין המטריד לכאורה לעובד התאגיד, ואין לדרוש על כן מכל עובד ועובד לפנות בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. הסכסוך הוא בין המטריד לכאורה לבין התאגיד.

מצב בו יידרש עובד תאגיד להגיש בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המטריד לכאורה, כאשר לא קיים כל סכסוך "אישי" בינו לבין המטריד, וזאת אך בשל הקביעה כי התאגיד לא יכול לעתור לצו למניעת הטרדה מאיימת, יכול להוביל להיווצרותו של סכסוך אישי בין עובד התאגיד למטריד לכאורה, תוצאה שאינה רצויה.

מעבר לאמור, קבלת העמדה שרק עובד תאגיד יכול במצב שכזה לעתור לסעד עלולה להוביל לחוסר יעילות והקצאה בלתי סבירה של משאבים.

כך בתאגיד הכולל עשרות או מאות עובדים, אין זה סביר לצפות שכל עובד ועובד יפנה בבקשה למתן צו שכזה לו המטריד לכאורה מתפרץ בצעקות ואיומים כלפי כלל עובדי התאגיד כל אימת שמגיע לאחד מסניפיו.

17. יחד עם כל דבריי אלה, אבקש להדגיש כי אמנם אין בעובדה שמדובר בחבר בני אדם - תאגיד, ולא באדם ממש, כדי לשלול הסמכות לעתור לצו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, ואולם, יש בעובדה זו כדי להשליך על העילות למתן הצו ועל היקף הצו שיינתן. דהיינו, השאלה היא לא שאלת הסמכות כי אם שאלת שיקול הדעת.

במסגרת שיקול הדעת, יש לתת משקל גם לאופי ההטרדה הנטען, לזיקה שבין המטריד לכאורה לתאגיד - הנפגע, ואף לטיבו ולטבעו של התאגיד.

כך למשל, ניתן לעשות הבחנה בין אדם שרכש באופן חד פעמי צעצוע לבנו מחברה שעוסקת בממכר צעצועים, לאדם המקבל שירותים חברתיים במשך שנים מתאגיד בעל מאפיינים ציבוריים, אשר במובנים רבים מהווה מונופול בתחומו.

מן הכלל אל הפרט

18. בענייננו, נחה דעתי כי התנהגותם של המשיבים עונה על ההגדרה של הטרדה מאיימת.

התרשמתי, גם לאחר שהאזנתי להקלטה וגם לאחר שהקשבתי לדברי מנהלת סניף דימונה של המבקשת, שהתייצבה באולמי, כי התנהגותם של המשיבים מטרידה את התאגיד עצמו, מפריעה לניהול סדר יומו תקין, ופוגעת באפשרותו להעניק שירות יעיל גם לתושבים אחרים.

כעולה מהבקשה ומהמסמכים המצורפים לה, לא אחת הגיעו המשיבים למשרדי המבקשת צעקו, קיללו, איימו והקימו מהומה בסניף עד שהמבקשת נאלצה להזמין את משטרת ישראל כדי לפנותם מהמקום. כמו כן, סבור אני כי מאחר שלא נמצא עדיין פתרון לבעייתם של המשיבים הרי שקיים חשש ממשי כי המשיבים ישובו ויטרידו את המבקשת, כפי שעשו בעבר.

19. מדברי ב"כ המבקשת ואף מדברי המשיבים עצמם, עולה כי התנהגותם של המשיבים אינה מופנית כלפי עובד זה או אחר של המבקשת אלא כלפי המבקשת עצמה וכלפי עובדיה אשר לשירותם הם נזקקים ומכאן שיש ליתן הגנה למבקשת עצמה ולעובדיה.

20. בענייננו המבקשת היא חברה ממשלתית הלוקחת חלק בניהול מאגרה דיור ציבורי בישראל

ומספקת שירותים שונים לאוכלוסיות חלשות הנזקקות לדיור ציבורי.

מחד גיסא, מטבע פעילותה זו חשופה המבקשת לריבוי הטרדות ומכאן שזקוקה היא להגנה, ואולם, מאידך גיסא, מתן צו גורף יכול ויפגע באופן לא מידתי באותן משפחות אשר נזקקות לשירותיה הייחודיים והחיוניים כתאגיד.

סיכום

21. לסיכום סבורני כי גם תאגיד יכול לעתור למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. השאלה שיש להתמקד בה היא שאלת שיקול הדעת באשר לעילת מתן הצו והיקפו של הצו.

סבורני כי המשיבים הטרידו בהטרדה מאיימת את המבקשת ואת עובדיה. יחד עם זאת לא מצאתי להיענות באופן מלא לבקשה. אופייה של המבקשת, הזיקה בין המשיבים למבקשת ואופי ההטרדה לא מצדדים באפשרות קבלת הבקשה במלואה.

בעניין זה נתתי דעתי גם לעובדה שהמשיב כבר הורחק ממשרדי המבקשת ונאסר עליו ליצור קשר לתקופה של 180 ימים עם עדי התביעה, שהם עובדי המבקשת, ומכאן שלא מצאתי ליתן צו בענייננו, ככל שהוא חופף לצו שממילא קיים בענייננו, וזאת בכפוף למפורט מטה.

בעקרון יש צפי של המשך קשר עתידי בין המשיבים למבקשת, בשל הזיקה הקיימת ביניהם, ומכאן שתכליתו של הצו הוא לשמור על "צינון" הנדרש במקרה זה.

22. לאור כל האמור לעיל, ניתן בזאת צו האוסר על המשיבה להיכנס למשרדי המבקשת בדימונה, למשרדי הנהלת המחוז של המבקשת בבאר שבע ולמשרדי ההנהלה הכללית של המבקשת בחולון או אף להתקרב לאחד המשרדים הנ"ל למרחק הנופל מ- 50 מטר.

בנוסף, אני אוסר על המשיבה ליצור קשר במישרין או בעקיפין, בטלפון, במחשב או בכל דרך שהיא עם מי מעובדי משרד המבקשת בדימונה, הנהלת המחוז בבאר שבע והנהלה הכללית בחולון.

אני אוסר על המשיבה להטריד או לאיים על כל אחד מאנשי המבקשת העובדים במשרדים הנ"ל.

צו זה יחול גם על המשיב בכל הקשור להרחקה, איסור הטרדה מאיימת ואיסור יצירת קשר ממשרדי המחוז והנהלה של המבקשת ועובדי משרדים אלה.

תוקפו של צו זה הוא למשך 60 יום מהיום.

יובהר כי בהתאם להסכמת המבקשת, יכולים המשיבים להמשיך וליצור קשר עם המוקד הטלפוני של המבקשת (6266*) ככל שיידרשו לכך.

23. בשולי ההחלטה, ומבלי שיהיה בכך כדי להביע עמדה כלשהי לגוף העניין, הריני פונה אל המבקשת להמשיך ולבחון, כמיטב יכולתה, ובהתאם לכללים הנהוגים אצלה, מציאת פתרון הולם למשיבים.

זכות ערר כדין.

ניתנה והודעה היום ג' טבת תשע"ז, 01/01/2017 במעמד הנוכחים.

ד"ר יובל ליבדרו, שופט

הוקלדעלידילאורהכהן